

Kapitola 5

Máma se ke mně natáhla a pohladila mě po zádech. Seděl jsem vepředu na sedadle spolujezdce.

„Žádný strach, MahDi.“

Jakmile to řekla, pochopil jsem, že před útlukem už zase stojí ta bílá dodávka. Vykoukl jsem z okénka a samozřejmě, vyjížděla přímo odtamtud. Projela tak těsně blízko kolem nás, že jsem skoro ucítil psy uvnitř. Přilepil jsem se k sedadlu, zavřel oči a roztřásl se tak, že mámě začala poskakovat ruka.

„To bude dobrý. Ta bílá dodávka ti neublíží, slibuju.“

Před útlukem zpravidla sedávám v pozoru, soustředěný, připravený vyskočit ven. Jenže kdykoli se ukáže ta velká

bílá dodávka, stojí dost přemlouvání dostat mě z auta. Mám z ní hrůzu.

„Tak pojď, kamaráde,“ řekla a otevřela dveře. „Mike je venku a zdá se, že má společnost. To musí být ten nový chlapek. Pojďme ho omrknout.“

Domino, který se před odjezdem nepozorovaně proplížil do auta, vyskočil ze zadního sedadla a rozletěl se ke vchodu. Ozzie se s ňafáním hnal hned za ním.

Dobrůtky! Dobrůtky!

Mike se staral o všechna zvířata v útulku, ale dobroty rozdávala jeho žena, Rebecca. V kanceláři jich měla plný šuplík jen a jen pro nás. Tak dobrá, rozdávala je i jiným psům, ale ty, které máme nejradši, měla tajně schované. Žádné suchary. Opravdové pochoutky. Třeba sušené maso. Já se však tentokrát držel s mámou. Kdyby se stalo něco hrozného a strašného, třeba kdyby se ta dodávka otočila a vrátila se a pokusila se mě ukrást, byla by hned vedle mě a zachránila by mě.

Znovu.

Mike seděl na schůdkách na verandu a opíral se lokty o kolena. Když viděl, jak se za mámou krčím, usmál se a natáhl ke mně ruku.

„Ahoj, MahDi. Jsi v pohodě, kamaráde?“

„Pořád ještě se bojí bílých dodávek,“ vysvětlila mu máma. „Bál se jich ještě dřív, než jsem si ho vzala. Proč tu vůbec byla?“

Pravdu měla jen z části.

Ano, vážně jsem se *pořád* bál bílých dodávek.